

En dansares tankar

Tillbaka i Parkhallen

Nu dansar vi i Parkhallen igen! För det ÄR väl sant och inte bara en dröm? Tänk om vi plötsligt vaknar upp och upptäcker att vi befinner oss i mitten av Ribbingsgårdens grusade golv?

Nej, vi drömmer inte, vi dansar verkligen i Parkhallen igen, men vilka hade vågat tro på detta för ett år sedan?

Även om många vet att det finns folk i föreningen som har de rätta mänskliga kontakterna med dem som makten haver över Parkhallens uthyrning, så tror undertecknad att även andra krafter varit inblandade, krafter som vi vanliga dödliga dansare inte kan förstå.

Undertecknad hörde själv, vid en av de sista danserna i Parkhallen 2014, en dam säga att med hjälp av tankens och viljans kraft så SKALL vi tillbaka till Parkhallen. Den personens tro var orubblig medan de flesta andra tillhörde tvivlarnas skara...

Vårt beteende på dansgolvet

Visst kan det, då och då, uppstå situationer när en dansare känner sig tveksam eller konfunderad över såväl sitt eget som andras beteende? Vilka regler är det egentligen som gäller på dansgolvet, denna efterlängta plats, där man utan särskilt skydds nät släpper ihop kanske uppemot ett sextiotal damer med i stort sett lika många herrar?

Undertecknad har flera gånger försökt sammanställa en lista över de regler han tycker bör gälla som ett stöd på det hala dansgolvet. Varje gång har emellertid det stora suddgummit kommit fram efteråt.

Varför?

Jo, alla är vi olika och känner varandra mer eller mindre väl. Två dansare som blivit riktigt nära vänner kan naturligtvis bete sig på ett helt annat sätt mot varandra än de som är tämligen obekanta.

Med detta resonemang borde vi kanske ha olika regelverk beroende på vilken "bekantskapsnivå" man befinner sig? Det kunde i så fall bli bekantskapsnivåer för dansare som är: okända, nykända, lättkända, medelkända, fullkända eller kanske ökända?

Nej, nej, undertecknad har nu istället kommit fram till att **ett enda ord** egentligen räcker som ledstjärna för allt vårt beteende under den stundom ganska halkiga dansverksamheten.

Men vilket ord tänker han på nu då den där mystiske May Bach?

Jo, **TILL-LIT** förstås!

Vi skall alltid kunna lita på varandra, ingen skall behöva ha "garden uppe" eller vara på sin vakt mot ovälkomna eller plötsliga kroppsliga eller verbala "påhopp".

Detta ställer ju naturligtvis höga krav på oss alla att vi ständigt har våra känsligaste spröt långt utstickande så att vi kan "läsa av" hur varje danspartner vill att vi skall vara gentemot dem.

Vilka döljer sig bakom pseudonymerna?

Ovanstående resonemang leder oss nu osökt mot hemsidans andre kåsör ”**Dan S Skrivare**”.

Hur tänker han egentligen?

Borde han inte skämmas?

Naturligtvis kan man dra vissa slutsatser av vad Dan S. är för slags person bara genom att läsa det han skriver. Han tycks jämställa oss gammaldansare med ett känt släkte av fyrbenta varelser, bara det säger ju en del om hur han tänker!

Han skriver i sitt kåseri att gammaldansarna ”*skuttar ut*” från Ribbingsgården, att gammaldansarna är ute ”*på grönbete*” och att det kanske finns ”*grönare gräs på andra ställen*”. Jojo, det måste vara en figur med mycket djuriska känslor i sig!

Har då aldrig undertecknad några djuriska känslor? Nja, i så fall bara när han drömmer, vilket i de flesta fall bara sker på natten!

En annan sak man kan hänga upp sig på i Dan S. kåseri är ”*årsmodeller*”! Det låter som om han jämställer oss gammaldansare med gamla bilar? Nåja, veterangubbar har man ju visserligen hört talas om, men veterantanter? Undertecknad undrar om inte Dan S. här är inne och rör sig på minerat område? Folk kan ju lätt få för sig att han medvetet spionerar fram damernas ålder!

Kan han verkligen vara så fräck?

Detta är verkligen inte att uppträda på ett fint sätt!

Skruvat tänkande och ändrad devis

Undertecknad har bestämt sig för att ändra sin egen devis. Tydligen har ”dansa men inte synas”, uppfattats som att man då blir som en ”*grå skugga vilken ingen ser, talar med eller ens hälsar på*”.

Om devisen tolkats på det sättet, krävs en förändring. Eller kan det räcka med att bara ”skruva lite” som någon sade, i ett annat sammanhang, på medlemsmötet i augusti?

Självklart har ALDRIG avsikten varit att ALLTID uppträda helt och fullt osynlig! Nej, det gäller istället att vid rätt tillfällen kunna synliggöra sig på ett fint sätt, utan att förhäva sig!

Detta måste ju förresten vara den ultimata drömmen för en dansande herre, förmågan att kunna synliggöra sig precis på rätt plats i rätt tid på dansgolvet!

Damera skall inte förstå varifrån han kommit, men rätt vad det är så står han bara där och ler framför dem...!

Den nya devisen blir istället ”dansa utan att uppträda”.

Ja, det är inte lätt här i världen, allt vad man skriver kan vändas emot en... men det är ju samtidigt så roligt att skriva! Det är (nästan) lika roligt som att dansa...

Och visst är det också roligt att leva för då får man ju vara med och dansa!

May Bach Skrivare